

Šípková Růženka

Byl jednou jeden král a královna a tuze je rmoutilo, že nemají děti. Když už si mysleli, že dožijí život v samotě, narodila se jim dceruška. Dali jí jméno Růženka.

Na křtiny pozvali tři sudičky. Jedna jí přála krásu, druhá hezký hlas a když jí chtěla přát třetí sudička, vešla do komnaty ošklivá babice a nad Růženkou zaskuhrala: „Až sedmnáct let uplyne, o trn se píchne a zahyne!“ Třetí sudička zažehnala zlo a zašeptala: „Neumřeš, sto let budeš spát, více už nemohu ti dát.“

V celém království dali rodiče vymítit všechny rostliny, co mají trny. Růženka rostla do krásy a nádherně zpívala.

Když slavila sedmnácté narozeniny, bylo kolem ní plno shonu a Růžence byla dlouhá chvíle. Chodila po zámku, až došla ke staré věži. Vystoupila až nahoru a tam byla malá komůrka a v té žila babička, která právě zalévala květiny. Růženka se zeptala: „Copak je to za kytičku?“ právě ty znát! Přivoň „To je růžička, tu bys měla si.“ Růženka se dotkla růže, ale v tom se píchla o trn. Svalila se na lůžko jako mrtvá a na špičce ukazováčku jí vyskočila kapička krve.

S Růženkou rázem usnuli hlubokým spánkem všichni, kdo na zámku žili. Každý zůstal tak, jak byl v tom okamžiku, jak ho náhlý spánek překvapil. Ale šípková růžička v okně na věži neusnula. Začala rychle růst a celý zámek pokryla hustým trním.

Růženka spala a spala sto let. Tou dobou putoval kolem zarostlého zámku princ z daleké země. Toužil po dobrodružství, a proto se začal trním prosekávat. Náhle se před ním trní začalo samo rozestupovat, až ho dovedlo ke spanilé spící dívce. Byla tak krásná, že princ neodolal a políbil ji. Růženka otevřela oči a s ní se probudil i celý zámek a všechno trní zmizelo.

Brzy se slavila svatba a všichni měli radost, že se opět shledali.

